

VÝLET POD NEJVYŠŠÍ HORU SVĚTA ANEB DOVOLENÁ S RADKEM JAROŠEM

- Jak to vidí Hanka a Mirka

Do Nepálu jsme samozřejmě nevyrazily kvůli tomu, že je to tak exotická a krásná asijská země, či kvůli trekku pod nejvyšší horu světa, ale kvůli tomu, abychom strávily pár dní s Radkem! (I když naši kluci si dodnes myslí, že jsme tam jely kvůli Nepálu a dovolené s nimi.)

Jakožto přidružená skupinka k našim dvěma **více (Radek) či méně (Honza) slavným expedičnickům**, nás jelo nakonec **osm trekařů**.

Někteří členové výpravy se seznamovali až na ruzyňském letišti a v Miláně, kde někteří členové přistupovali. Proto bylo až k nevíře, jak se z nás rychle stala veselá parta. Skládali jsme se z různorodých typů:

Zdeněk + Olča – majitel sportovního oblečení Progress. Na trek nás vybavil slušivými tričičky a mikinkami v barvách ČR, ve kterých jsme se nikde nemohli ztratit! Nápaditě jsme tento pár přezdívali „Progresáci“. Proslavili se hlavně tím, že se neustále sprchovali (téměř každý den!)

Čechyn – Hanky manžel. Celou dobu s sebou táhl kytaru, tudíž se postaral o večerní zábavu, a zahrál si na ní i v sedle 5400mm!

Hanka – Čechynova žena. Poté co některým jedincům došly zásoby Coldrexu a Paralenu už v Kathmandu, zachraňovala je ze své vybavené lékárny. Společně s **Mirčou** (přítekní méně slavného expedičnicka) tvořily bojovný tým utahující si ze slavného Radka, kterého přezdívaly „hvězda“. Mezi jejich největší zábavu patřilo focení se s Radkem při jakýchkoliv příležitostech a snaha odvézt si na něj domů co nejvíce památek.

Jitka a Radek (zvaný Malý Radek) Škardojc – byli celý zájezd nemocní

Maťo – moc nemluvil, takže toho o něm moc nevíme

Po přeletu a prvním dni v **KTM**, kdy kluci přebalovali vybavení (kdyby v tu chvíli věděli, kolikrát budou ještě přebalovat) a my ostatní jsme se šli podívat na Opičí chrám, nás druhý den čekal odlet do **Lukly** (2780m) – výchozího místa našeho pochodu.

V tu chvíli ještě nevíme, že ten den neodletíme a strávíme čekáním na letišti i další den kvůli špatnému počasí v Lukle. Volné chvíle si krátíme focením se s Radkem. Čechynovi a Trávovi se to moc nelíbí, ale nakonec jim nezbyde nic jiného, než se s ním fotit také. Ani druhý den odpoledne odlet nevychází. Davy čekajících lačných turistů se rapidně zvětšují a je jasné, že šance získat 10 volných míst v letadle, jakmile se udělá v Lukle hezky, je mizivá. Volíme odlet vrtulníkem. Snižujeme tak na minimum šanci na nevíтанé dobrodružství při přistání na pruh asfaltu mezi propastí a hradbou hor, který Luklané honosně nazývají letiště. Ještě ten samý den za odpoledního deště mezi kvetoucími rododendrony dojdeme do vesničky **Monjo** (2800m). Zdeněk s Olčou se shání po sprše.

Další den šplháme do **Namche Bazaar** (3450m), kde zůstávají Jitka s Malým Radkem, neboť na Radka kromě vejšky ještě něco leze. My pokračujeme do **Tengboche** (3900m), kde chceme zůstat i další den. Jako první pociťuje vejšku Mirča. Z pokoje jí nedostane ani návštěva samotného velkého Radka. Olča se Zdeňkem se sprchují.

Aklimatizační den v **Tengboche**. Po ránu hodnotíme následky rychle nabrané výšky. Čechyn otekl, ostatní bolí hlava. Napadlo dost sněhu, přesto se odpoledne vydáváme na procházku ke stupě asi o 400m výše. Večer přicházejí z Namche Bazaar Jitka s Malým Radkem. Sprchují se všichni kromě Trávy a Radka-hvězdy.

Další den se bohužel Malému Radkovi zase přitížilo, takže zůstávají s Jitkou po cestě v Pangboche. Ostatní dochází až do **Dingboche** (4400m). Byl to asi nejhezčí úsek. Celou cestu se z různých stran vystavuje přímo okouzující hora Ama Dablam. Večer se sprchuje Zdeněk s Olčou.

Ráno je blbě z vejšky všem kromě expedičnicků a Mirči, a tak se domlouváme, že kluci s Mirkou půjdou napřed a sejdem se za dva nebo tři dny. Kluci + Mirka dojdou do **Lobuche** (4900m). Zbytek přechází do vedlejší lodžie – zaručeně nejvymrzlejší místo celého Dingboche! Ten den se nesprchuje vůbec nikdo!

Další den dojdou kluci a Mirča přes poslední vesnici treku **Gorak Shep** do **BC Everestu a Lhotse** (5400m). M. dostane v základním táboře vynikající hranolky s lunchmeatem a ihned je poučena, že do sudu v zemi, který představuje záchod, se chodí pouze na velkou. Na malou se chodí mezi kameny. Hlavně to nesplést! Vzhledem k tomu, že si Mirča do Nepálu zapoměla vzít ručník a možnost utírat se do Honzovo skončí s jejich rozloučením, věnuje jí Radek jeden ze svých tří ručníků. Bohužel to ale nemá kýžený efekt, neboť se Mirča do ručníku odmítá utírat, aby si ho nepoškodila! Hanka s ostatními dojdou do **Lobuche** (4900m). Na sprchu nemají pomyšlení ani Olča se Zdeňkem.

Další den se Mirča srdceryvně loučí s Radkem v BC a Honza ji jde doprovodit zpátky do **Gorak Shepu** (5100m), kde se mají potkat s ostatními. Nastává velké loučení s Trávou, který se vrací zpět do BC.

Další den máme v plánu výstup na highlight Everest treku – vyhlídku **Kala Patar** (5600m). V 5h ráno zvoní budík. Zmatení a rozespalí se scházíme před dveřmi a přesvědčujeme se, že nemá cenu jít nahoru, protože ty cáry mlhy se určitě nerozplynou. Navíc skoro všechny bolí palice. Nicméně Zdeněk měl naplánováno požádat na vrcholu Kala Pataru Olču o ruku(!). Se svým plánem se svěří holkám s vidinou toho, že v nich najde romantické pochopení. Bohužel, - v holkách vidina této téměř kolmé procházky v mrazu někam do mraků příliš romantiky nevyvolá. Zdeněk si bere dva auliny proti bolesti hlavy a vyžaduje na Hance nějaký lék pro Olču „aby se jí chtělo jít nahoru“. Nakonec se rozhodneme, že ho v tom nenecháme. Co bychom neudělaly pro budoucnost kamaráda. A tak nadšený Zdeněk, méně nadšená Olča a znuděný zbytek vyráží směr Kala Patar. Když se dosápeme asi do půlky (5300m), Zdeněk pro velikou slávu předá prsten, sbíhají se mraky, a tak se nám všem se nám uleví, že můžeme mazat dolů. Uff. (PS: vypadá to, že to nebyla pouze vejškovka, neboť 23.6. se vzali.) Ten den pokračujeme zpět přes Lobuche a odbočujeme z hlavní trasy do **Dzonghly**, z které máme v plánu přejít přes sedlo do údolí Gokya.

Ráno je blbě Zdeňkovi, takže s Olčou přechod přes sedlo vzdávají. Vrací se do údolí Everestu, odkud jsme přišli. Zbyli jsme čtyři. Přecházíme za nádherného azura a dokonce vedra trochu zledovatělé ale krásné sedlo. Nahoře Čechyn neodolá a zahraje na kytaru.

Ten den končíme v Dragnanghu. Nosič nás trošku vypek. Vzal nás zase do nejvymrzlejší lodge celé vesnice. Jsme tu jediní turisté, takže se moc netopí a zásadně se nezavírají dveře. Jačí hovna fakt moc nehřejou. Ani politý benzínem. Jediné, co nás zahřeje, je živá vzpomínka na Radka. Hanka totiž objeví ve svém zápisníku jeho písmo. Až přijede domů, nechá si ho prý zasklít (Čechyn moc nadšený není). Sprcha by bodla, ale v týchle kose....

Následující den se snažíme dostat přes ledovec **Ngozumpa**. Chyták. Cestou podle mapy už se nechodí a tak kličkujeme mezi trhlinami a ledovcovými jezírky za skupinou dalších trekařů. Kocháme se úchvatnými pohledy na masiv Cho Oyu, štítý Cholatse a další bezvýznamné šestitisícovky. Za morénou na břehu jezera je schovaná malebná vesnička Gokyo. Těšíme se na oběd. Po 14 dnech o chapati, rýži, bramborech, či nudlích s něčím na kari, jsme se, blbci, nechali nacytat na italskou kuchyni nabízenou v jídelničce lodge Namaste. Čechyn si dává lasagne bolognesa (jačí maso na kari), Maťo pizzu (chapati se zeleninovou směsí na kari) a vše je korunováno Mirči polívkou minestrone - z pytlíku. My naivkové! Pokračujeme dolů směr Namche Bazaar a pro dnešek končíme ve vesnici **Machermo**. Dali bysme si sprchu, ale není. Myslíme na Olču se Zdeňkem, jak se asi sprchují.

Další den docházíme po dlouhém pochodu do **Namche Bazaar**, kde už nás očekávají odpočatí a vysprchování Zdeňkem s Olčou. A překvapivě i Malý Radek s Jitkou. Zase všichni pohromadě, to se musí oslavit!

Poslední úsek Namche – Lukla už zdoláváme bez větších obtíží a dokonce všichni pohromadě. Ani s letadlem z Lukly nebyly žádné zádrhele.

Co se týče závěrečného skóre:

Mirča – strávila s Radkem nejvíce dní, má v mobilu jeho číslo a získala jeho ručník, který má nyní pod polštářem.

Hanka – má zasklené Radkovo písmo a tvrdí, že při rozlučkovém večírku dostala více než přátelskou pusu

Obě nás ale trumfnul!:

Maťo – celý týden s Radkem (na jednom pokoji) spal!!

Na naše expedičníky jsme po celou dobu hodně mysleli a drželi jim palce. Poslední večer v KTM před Mirči odletem jsme na ně mysleli tak intenzivně, že jsme po několika koktejlech s názvem Annapurna glory ve slavné horolezecké hospůdce u Toma & Jerryho dostali nutkavou myšlenku složit pro ně písničku pro štěstí a poslat jim jí! Vznikla z toho nepublikovatelná nahrávka, kde Maťo převzal roli hlavního kameramana, Čechyn zpívá a hraje na kytaru a Hanka a Mirča produkují jakési tanečky ve stylu roztleskávaček. (Ostatní se šli sprchovat).

PS: Radka na dovolenou zase někdy vezmem! Když se usměje a vezme si na sebe dostatečně pestrobarevné oblečení, nevypadá zas až tak staře, a je i sexy.

